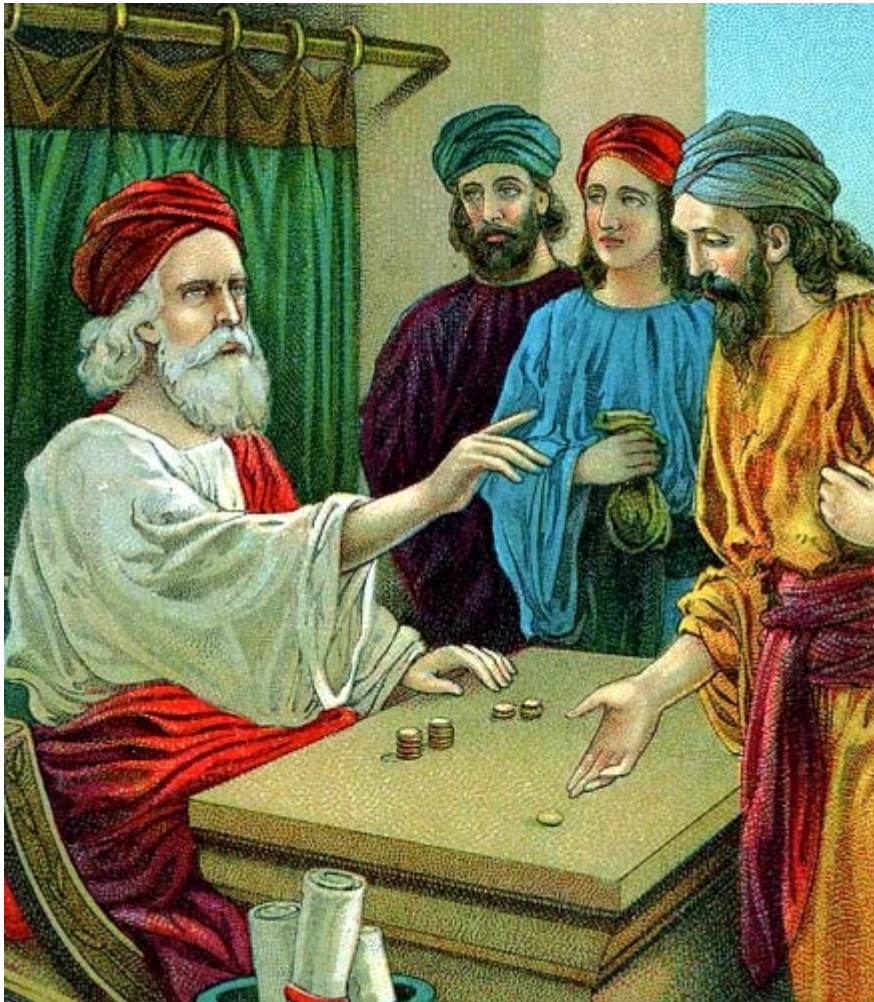

Ο Χριστός μάς συγχωράει τα πάντα & ζητεί να κάνομε κι εμείς το ίδιο στους αδελφούς μας (Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου)

/ [Γενικά](#)

Ενδέκατη Κυριακή του Ματθαίου σήμερα, αγαπη-τοί. Ο Χριστός μιλάει στους Μαθητάς και Απο-στόλους Του για τη συγγνώμη, τη συγγνώμη που δίνει ο Θεός στους ανθρώπους και οι άνθρωποι δίνουν στους συνανθρώπους των. Κι αυτό μάς το δίνει καλύτερα με μια παραβολή. Και μας λέει:

«Ήταν ένας βασιλιάς, που θέλησε να λογαριαστεί με τους φοροεισπράκτορές του. Και καθώς λογαριαζό-τανε, του έφεραν έναν φοροεισπράκτορα, που όφειλε μύ-ρια τάλαντα, —μεγάλο ποσό και υπερβολικό.— Κι ε-κείνος έπεσε στα πόδια του και τον παρεκάλεσε να τον περιμένει, γιατί ο βασιλιάς έδωσε διαταγή εν τω μεταξύ να τον κλείσουν στη φυλακή, και να πωλήσουν το παι-διά του και τη γυναίκα του και τα υποστατικά του, για να ξεπληρωθεί το χρέος. Όταν όμως είδε τον δούλο του να

πέφτει στα πόδια και να τον παρακαλεί, εκείνος, αφού τον είχε καταφοβίσει, τώρα όχι μόνο δεν τον έβα-λε στη φυλακή, όχι μόνο του έδωσε περιθώρια χρόνου, αλλά του εχάρισε και το χρέος».

Αυτός είν' ο Θεός μας, στον οποίον χρωστάμε το πάντα, και αμαρτάνομε συνεχώς, και Τον προσβάλλου-με και Τον στενοχωρούμε. Κι Εκείνος αντί να μας κλείσει στην κόλαση και στη φυλακή, αντί να μας τι-μωρήσει —το κάνει κάποιες φορές, παιδαγωγικά, βέ-βαια— τί κάνει; Μας συγχωράει, μας αγκαλιάζει, αγκαλιάζει τον ένοχο, αγκαλιάζει τον αμαρτωλό, συγχω-ράει τον φταίχτη, και δείχνει άμεση καλοσύνη και στοργή στον κάθε ανθρωπάκο, εις τρόπον ώστε να αφήνει άφωνα το σύμπαντα και κατάπληκτο τον μέγα ε-χθρό της ανθρωπότητας και εναντιούμενο στον Θεό σα-τανά.

Εμείς όμως δεν καταλαβαίνομε αυτή τη φιλανθρω-πία και την αγάπη και την καλοσύνη και τη συγγνώμη του Θεού. Και γι' αυτό δεν μπορούμε να συγχωρέσωμε τον συνάνθρωπό μας. Το λέει στη συνέχεια η παραβολή.

«Ο φοροεισπράκτορας εκείνος, ο οικονομικός υπουρ-γός, θα λέγαμε, του βασιλέως, βγήκε γεμάτος χαρά, που του εχάρισε ο αφέντης την οφειλή. Και αντί να είναι έσπλαγχνος και καλοσυνάτος, τρέχει ευθύς αμέσως και βρίσκει ένα συνάδελφό του, ένα σύνδουλό του, όπως λέ-ει το Ευαγγέλιο, τον σταματάει, τον πιάνει από το λαι-μό και τον πνίγει και του λέγει: —του όφειλε αυτός ε-κατό δηνάρια· ένα ασήμαντο ποσό— 'να μου δώσεις α-μέσως αυτό που μου οφείλεις', χωρίς να ξέρει και πόσο είναι, 'γιατί αλλιώς θα σε βάλω στη φυλακή'».

Το ίδιο δεν κάνομε και μεις; Μας συγχωράει ο Θεός τα πάντα, και δεν συγχωράμε το παραμικρό στον άλ-λον, γιατί, όπως είπαμε και πριν, δεν έχουμε αισθανθεί τη συγγνώμη του Θεού. Άμα την αισθανθούμε, γινό-μαστε τόσο απαλοί και τόσο συγχωρητικοί, που συγ-χωρούμε τα πάντα, εβδομηκοντάκις επτά, δηλαδή απεριορίστως, στους αδελφούς μας.

«Το είδανε αυτό οι άλλοι σύνδουλοι, στενοχωρήθη-καν πολύ.... Και πήγαν στον βασιλιά και εδιηγήθησαν το συμβάν. Εκείνος τον κάλεσε, και τώρα τον εμάλωσε. Και του είπε μιλώντας λογικά: 'Εγώ σου χάρισα την οφειλή. Δεν όφειλες και συ, σύμφωνα με τον λόγο της ισότητας, τουλάχιστον, και της λογικής να χαρίσεις στον σύνδουλό σου αυτό που σου όφειλε; Τώρα θα πληρώσεις'. Και διέταξε τους υπηρέτες και τον έβαλαν στη φυλακή, μέχρις ότου πληρώσει την οφειλή· πράγμα αδύ-νατον».

Έτσι και σε μας θα φερθεί ο Θεός, εάν δεν συγχω-ρούμε αυτούς που μας φταίνε, δηλαδή τους εν Χριστώ αδελφούς μας. Για τον αδελφό μιλάει εδώ. Για τον Ε-θνικό

και τον Τελώνη, για τους ανθρώπους που είναι πιο πέρα από μας και έξω από την Εκκλησία υπάρχει άλ-λος νόμος.

Και βγάζει το συμπέρασμα ο Χριστός· ότι θα πάθουμε και μεις, όπως είπαμε πιο πάνω, το ίδιο, εάν απ' την καρδιά μας κι όχι με το στόμα μας δεν συγχωρέσουμε τον αδελφό.

Βλέπουμε, λοιπόν, πως εί-ναι εύκολο να συγχωρεθούμε και να πάμε στον Παρά-δεισο, αρκεί να συγχωρούμε με την καρδιά μας τους α-δελφούς μας, και τότε ανάλαφροι όντες, διότι η κακία είναι που θα μας βυθίσει στην κόλαση και η αμετανοησία, θα πετάξουμε για τη χαρά του Παραδείσου και για τη βασιλεία του Θεού μας.

(Αρχιμ. Ανανία Κουστένη, Το κήρυγμα της Κυριακής, εκδ. Αρμός, σ. 137-140)